

Arrest

nr. 79 311 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 21 september 1981 in Marokko in het huwelijk met A.A.

Op 4 april 2005 dient verzoekster voor zichzelf en haar vier kinderen bij het consulaat-generaal van België te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van haar echtgenoot, die de Franse nationaliteit heeft en in België verblijft.

Deze visa worden toegestaan en verzoekster en haar kinderen komen op 23 juni 2006 België binnen.

Op 12 juli 2006 dienen verzoekster en haar vier kinderen een aanvraag in tot vestiging in functie van haar echtgenoot/hun vader.

Op 12 september 2006 stelt de Algemene Directie van de Gerechtelijke Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, Documenten vast dat de echtgenoot van verzoekster een valse Franse identiteitskaart gebruikt. Hij heeft dus niet de Franse nationaliteit. Zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken en op 12 december 2006 wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 september 2006 worden de vestigingsaanvragen van verzoekster en de vier kinderen niet in aanmerking genomen omdat het verblijfsrecht van de referentiepersoon werd ingetrokken.

Op 13 september 2006 wordt ten opzichte van verzoekster en de vier kinderen een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 24 september 2006 wordt de echtgenoot van verzoekster gerepatrieerd naar Marokko.

Op 3 november 2006 dienen verzoekster en haar kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2008 dienen verzoekster en haar kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 augustus 2008 bevalt verzoekster in België van een vijfde kind.

Op 11 september 2009 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 25 september 2009 dient verzoekster opnieuw een aanvulling in, onder de vorm van een typeformulier regularisatieaanvraag.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2008 en 30.09.2009 werd en ingediend en die op 07.10.2009 en 08.10.2009 geactualiseerd werden door :

A., N. (R.R.: 065000192819)

geboren te B. O. op (...)

+ kinderen:

A., J.

Geboren te B. O. op 24.01.1988

A., N.

Geboren te B.O. op 19.09.1986

A., B.

Geboren te B. O. op 05.09.1989

A., B.

Geboren te B. op 02.10.1993

A., I.

Geboren te Gent op 28.08.2008

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkenen slagen er echter niet in aan te tonen dat zij op 15 december 2009 een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt (voor 2.8A wordt de periode van 5 jaar namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009). In het paspoort dat betrokkenen bij hun aanvraag voegen, staan inreisstempels van aankomst in het Schengengebied op Brussel nationaal in België (23.06.2006) en visa die afgeleverd zijn dd. 19.06.2006 te Casablanca (Marokko). Hieruit blijkt dat betrokkenen dan pas in België zijn toegekomen en zodoende niet voldoen aan de voorwaarde om minimum 5 jaar ononderbroken in België te verblijven.

Betrokkenen beroepen zich in de aanvraag op punt 2.8B van de vernietigde instructies en leggen bij de aanvraag een contract voor dd. 17.11.2006 van de firma A. N.V. en loonbrieven van verscheidene data tussen maart 2008 en juli 2009 van de heer A. J. Met dit arbeidscontract en loonbrieven toont betrokkene echter enkel aan dat hij in het verleden reeds gewerkt heeft, maar geenszins dat hem aan de hand van dit contract een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt betrokkene de nodige bewijzen bij dat hij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen dat hij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn (betrokkenen staven die door getuigenverklaringen, schoolattesten, attesten Nederlandse les en werkbereidheid), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (geen enkele band meer in Marokko, art. 8 EVRM en artikel 3 IVRK) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9.3/9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen enkele banden meer zouden hebben in het land van herkomst.

Betrokkenen verbleven immers ongeveer tot 2006 in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 3.08.2011 stelt dat verzoekster een arbeidscontract, opgesteld op 17.11.2006 en loonbrieven van verschillende data tussen maart 2008 en juli 2009 van haar zoon J. neerlegde en dat om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" verzoekster diende aan te tonen dat haar zoon nog steeds effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden.

2.

Dat verzoekster opmerkt dat de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" het volgende stelt aangaande het punt 2.8 :

"2.8

Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2003 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens een jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het Minimumloon",

3.

Dat uit voormelde instructie geenszins blijkt dat verzoekster diende aan te tonen dat haar zoon nog steeds effectief onder het door haar neergelegde geldige arbeidscontract kan tewerkgesteld worden.

De punt 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" enkel voorziet dat door de betrokkene "een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het Minimumloon".

4.

Dat door verweerder door te stellen dat de "betrokkene zelf dient aan te tonen dat hij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden" zomaar bijkomende voorwaarden worden toegevoegd aan de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009", wat in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

5.

Dat verzoekster bij haar aanvragen een geldige arbeidscontract voor onbepaalde duur (bij de NV A.) heeft neergelegd en tevens bewijzen van haar zoons huidige tewerkstelling (loonbrieven tot juli 2009). Tevens heeft zij in haar aanvraag dd. 30 september 2009 gewezen op de onafgebroken voltijdse tewerkstelling sinds 1 januari 2007 van haar zoon bij de NV A.

Dat verweerder gehouden was deze arbeidsovereenkomst van onbeperkte duur, welke een voltijdse tewerkstelling van verzoeksters zoon met een brutoaanvangsloon van 9,78 € per uur voorziet, samen met de loonbrieven tot juli 2009 te toetsen aan het criterium 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Dat dit in casu niet is gebeurd waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat verweerder verder in de bestreden beslissing stelt dat "uit de aanvraag art, 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen".

7.

Dat verzoeksters opmerkt dat verweerders motief niet correct is.

Dat immers verzoekster in haar aanvragen overeenkomstig het art. 9bis Vw duidelijk een onderscheid heeft gemaakt tussen "de uitzonderlijke omstandigheden die een aanvraag tot regularisatie op grond van het art.9 bis van de wet van 15.12.1980 in België kunnen verantwoorden" en de argumenten ten gronde van zijn aanvraag.

Dat derhalve verweerder onterecht stelde dat geen onderscheid werd gemaakt tussen de ontvankelijkheidsargumenten en de gegrondheidsmotieven.

In elk geval verwijst verweerder onterecht naar deze vermeende tekortkoming van verzoekster nu verweerder zelf reeds de aanvraag van verzoekster ontvankelijk verklaarde en dus geenszins dient te stellen dat er geen onderscheid zou kunnen gemaakt worden tussen "de elementen die nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen".

8.

Dat verzoekster opmerkt dat er in casu in elke geval opnieuw sprake is van een stereotiepe motivering welke voor tal van beslissingen geldt.

Dat verzoekster opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoeksters motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

9.

Dat tenslotte verweerder stelt dat verzoeksters integratie (gestaafd door getuigenverklaringen schoolattesten, attesten Nederlandse les en werkbereidheid) in België niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie. Verweerder is van oordeel dat deze elementen aangaande de integratie van verzoekster niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

10.

Dat verzoekster opmerkt dat bij de beoordeling van verzoeksters integratie geenszins werd rekening gehouden met hun langdurig legaal verblijf in België en met de langdurige tewerkstelling van haar zoon als groenarbeider bij NV A., waardoor er sprake is van schending van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

11.

Dat verweerder niet op een afdoende manier motiveert waarom de door verzoekster aangehaalde gegrondheidsmotieven in zijn geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Dat in algemene bewoordingen stellen dat de door verzoekster ingeroepen motieven niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie geen afdoende motivering uitmaakt.

Dat er sprake is van schending van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoeksters motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en de motiveringsplicht.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder opnieuw geenszins in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is.

11.

Verzoeksters wil verwijzen naar het arrest dd. 13.12.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een ongegrondheidsbeslissing van verweerder werd vernietigd juist omdat verweerder "niet in alle redelijkheid tot de motieven van de bestreden beslissing gekomen is" (cf. p. 9 arrest dd. 13.12.2010 RvV).

In dit arrest stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk het volgende :

"Evenwel, zelfs zonder verwijzing naar deze vermelding in de instructie, dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de jarenlange tewerkstelling van verzoekster zoals die ontegensprekelijk blijkt uit de stukken van het dossier en die voortduurde ook nadat zijn aanvraag in maart 2009 werd ingediend, zeker tot aan de actualisatie in november 2009, slechts motiveerde "het feit dat betrokkene(...)werkwillig is en gewerkt heeft (...), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009". De Raad stelt vast dat uit dit motief niet blijkt dat rekening werd gehouden met de duur en de aard van de tewerkstelling van verzoekster of in welke mate de reeds lang bestaande tewerkstelling zou zijn afgestemd op het arbeidsaanbod, ondermeer inzake knelpuntberoepen. Zelfs al blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van mening is dat de duurzame lokale verankering van verzoekster niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij geen ingevuld model-arbeidscontract heeft voorgelegd, kan worden worden aangenomen dat in casu op een meer uitgebreide wijze diende te worden gemotiveerd waarom het arbeidscontract dat verzoekster heeft neergelegd en de loonfiches waaruit blijkt dat hij nog steeds was tewerkgesteld op het moment van het indienen van de aanvraag, niet in aanmerking konden worden genomen in het kader van zijn integratie of in het kader van

mogelijke toekomstige tewerkstelling. De Raad herhaalt dat de omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoekster onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, slechts een invulling vormt van zijn appreciatiebevoegdheid. In het kader van deze appreciatiebevoegdheid kan worden verwacht dat in de bestreden beslissing op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de omstandige bewijzen van recente tewerkstelling die verzoekster in casu had voorgelegd".

12.

Zoals supra reeds gesteld is in casu sprake van ernstig machtsmisbruik in hoofde van verweerder nu deze een ongegrondheidsbeslissing neemt zonder dat, in het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, op meer uitgebreide wijze wordt ingegaan op de door verzoekster in casu voorgelegde omstandige bewijzen van hun integratie in de Belgische samenleving, van hun langdurig legaal verblijf in België, van de schoolgaande kinderen, van haar in België geboren jongste kind en van de langdurige voltijdse tewerkstelling van haar oudste zoon in België."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een discretionaire bevoegdheid heeft en dat er sprake moet zijn van een wanverhouding tussen de motieven en het dispositief van het oordeel van het bestuur opdat het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn, en dat dit *in casu* niet het geval is.

De verwerende partij wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij vervolgt dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is, geen recht, en dat het de verwerende partij toekomt om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen. Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie. Op 21 september 2009 werd de uitvoering van deze instructie verduidelijkt in een *vademecum*. Op 14 oktober 2009 werd het koninklijk besluit gepubliceerd dat de economische regularisatie via arbeidskaart B mogelijk maakt. Er geldt een speciaal model arbeidscontract voor de aanvraag daarvan. Om te voldoen aan de voorwaarde van de vernietigde instructie, diende verzoekster het bewijs voor te leggen dat zij sinds 31 maart 2007 in België verblijft en hier duurzaam lokaal verankerd is en één of meer werkgevers heeft gevonden die haar voor de toekomst willen aanwerven voor een contract van één jaar of meer of voor onbepaalde duur. Het contract moet minstens het wettelijk minimumloon opleveren. De werkgever moet een arbeidscontract invullen dat pas ingaat na toekenning van de regularisatie en van een arbeidskaart B.

Uit verzoeksters aanvraag blijkt volgens de verwerende partij dat zij inderdaad een arbeidsovereenkomst en loonfiches voorlegde van haar meerderjarige zoon, maar dat voornoemde arbeidsovereenkomst werd opgesteld op 17 november 2006 en dat de loonfiches betrekking hadden op de periode tussen maart 2008 en juli 2009. Met deze documenten toont verzoekster volgens de verwerende partij niet aan dat haar zoon aan de hand van voornoemd contract een tewerkstelling zal verzekerd worden na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8.B van de instructie en evenmin toont verzoekster aan dat haar zoon tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn. De bewering dat dit een extra voorwaarde zou zijn die toegevoegd wordt aan de instructie, kan niet worden aangenomen, nu uit de instructie en het *vademecum* duidelijk blijkt dat er sprake moet zijn van één of meer werkgevers die hem voor de toekomst willen aanwerven voor een contract van één jaar of meer of voor onbepaalde duur. Waar verzoekster in die context verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als deze die geschetst wordt in dit arrest.

Verzoekster die niet voldoet aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te komen voor de toepassing van criterium 2.8.B van de instructie maakt volgens de verwerende partij dan ook niet duidelijk dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Verder merkt de verwerende partij op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekster opgeworpen elementen onderzocht werden maar niet in haar voordeel konden worden aanvaard. Ook wijst de verwerende partij erop dat alle door verzoekster aangehaalde elementen in aanmerking werden genomen, ondanks het feit dat ze geen duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden enerzijds en de argumenten ten gronde anderzijds.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster aangehaalde elementen niet kunnen worden aangenomen om geregulariseerd te worden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden in het licht van deze rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het betoog van verzoekster onder de punten 1 tot en met 5 van het enig middel is er uitsluitend op gericht een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8B te verkrijgen. haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* dit betoog van verzoekster dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

De omstandigheid dat de raadsvrouw van verzoekster ter zitting aangeeft dat er in het licht van de rechtspraak van de Raad van State van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 een gebrek kleeft aan de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk: de Raad van State had immers reeds bij arrest van 9 december 2009 de instructie vernietigd, zodat van de omstandigheid dat het toepassen van deze instructie een schending van artikel 9bis kan uitmaken, reeds melding kon worden gemaakt in het verzoekschrift, wat verzoekster nagelaten heeft te doen.

2.3.3. Waar verzoekster in punten 6 en 7 van het enig middel kritiek uit op het motief dat uit de aanvraag niet kan worden opgemaakt welke van de elementen nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van de aanvraag horen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen belang heeft bij deze kritiek. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat deze elementen werden onderzocht en besproken in het kader van de gegrondheid van haar aanvraag. Bovendien werd de aanvraag, zoals verzoekster zelf aangeeft in het middel, ontvankelijk verklaard.

2.3.4. In punten 9 en 10 van het enig middel voert verzoekster aan dat in de bestreden beslissing bij de beoordeling van haar integratie niet afdoende wordt gemotiveerd waarom haar langdurig legaal verblijf en de tewerkstelling van haar zoon niet kunnen worden aanvaard als grond voor regularisatie. Verzoekster verwijst in haar tweede punt 11 tevens naar een arrest van de Raad van 13 december 2010 zonder vermelding van het nummer.

In haar aanvraag had verzoekster vermeld dat zij sinds 2002 op legale wijze in België verbleef. In de bestreden beslissing wordt over verzoeksters verblijf het volgende overwogen:

“In het paspoort dat betrokkenen bij hun aanvraag voegen, staan inreisstempels van aankomst in het Schengengebied op Brussel nationaal in België (23.06.2006) en visa die afgeleverd zijn dd. 19.06.2006 te Casablanca (Marokko).”

Dit strookt met de gegevens van het dossier. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster drie maanden op legale wijze op het grondgebied heeft verbleven, namelijk van 23 juni 2006 (datum binnenkomst in België met visum) tot 12/13 september 2006 (data waarop werd vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot gebruik had gemaakt van een valse identiteitskaart, zijn verblijfsrecht werd ingetrokken, de vestigingsaanvraag van verzoekster niet in aanmerking werd genomen en haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten). Er diende bijgevolg niet verder te worden gemotiveerd over een verblijf sinds 2002 dat niet blijkt uit de stukken van het dossier.

Inzake de tewerkstelling van verzoeksters zoon werd wel gemotiveerd in de bestreden beslissing en de punten 1 tot en met 9 van het enig middel zijn gericht tegen dit motief. Zoals uit het hierboven gestelde blijkt dat verzoeksters betoog ter zake niet dienstig is.

Uit het arrest nr. 52 905 van 13 december 2010 blijkt dat dit een persoon betrof die verschillende jaren op legale wijze op het grondgebied had verbleven en op legale wijze gedurende verschillende jaren tewerkgesteld was. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster en haar kinderen ooit meer dan drie maanden op legale wijze in België hebben verbleven. De tewerkstelling van haar zoon wordt slechts bewezen voor de maanden maart, april, mei en september 2008 en maart, juni en juli 2009. Verzoekster en haar zoon bevinden zich dus in een heel andere situatie en verzoekster kan niet met goed gevolg verwijzen naar dit arrest.

2.3.5. Ten slotte voert verzoekster in het eerste punt 11 en in punt 12 van het enig middel aan dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde gegrondheidsmotieven niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie en dat er sprake is van machtsmisbruik nu de gemachtigde een beslissing neemt zonder op meer uitgebreide wijze in te gaan op de voor verzoekster voorgelegde bewijzen van integratie, van hun langdurig legaal verblijf in België, van de schoolgaande kinderen, van haar in België geboren jongste kind en van de langdurige voltijdse tewerkstelling van haar oudste zoon.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster inzake haar integratie, verblijf in België, kinderen en tewerkstelling van haar oudste zoon het volgende heeft aangevoerd in haar aanvraag van 9 juli 2008 met aanvullingen op 11 en 25 september 2009:

- verzoekster en haar kinderen verblijven op legale wijze in België sinds 2002;
- zij hebben geen enkele band meer met Marokko;
- zij verwijzen naar de stukken ingediend bij hun vorige aanvraag om machtiging tot verblijf;
- twee kinderen gaan hier naar school;
- verzoekster en haar kinderen zijn werkwilgig: zoon J. heeft gewerkt toen dat mogelijk was en dochter N. volgt Nederlandse les;
- verzoekster en haar kinderen mogen niet worden gestraft voor fouten begaan door de echtgenoot en vader.

Op het "typeformulier regularisatieaanvraag" werd het criterium "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België" aangekruist, evenals het criterium "werk + duurzame lokale verankering".

Bij de aanvraag en de aanvullingen worden schoolattesten gevoegd voor zonen B. en B. voor het schooljaar 2007 – 2008, getuigenverklaringen, bewijzen dat dochter N. Nederlandse les volgde in het schooljaar 2007- 2008, loonfiches van zoon J. voor de maanden maart, april, mei en september 2008 en maart, juni en juli 2009, een arbeidsovereenkomst daterend van 17 november 2006 voor bepaalde duur van 20 november 2006 tot 19 december 2006 van zoon J., een geboortebewijs van zoon I. te Gent op 28 augustus 2008.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen, naast de motieven inzake het niet voldoen aan de criteria 2.8.A en 2.8.B:

"Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn (betrokkenen staven die door getuigenverklaringen, schoolattesten, attesten Nederlandse les en werkbereidheid), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk (geen enkele band meer in Marokko, art. 8 EVRM en artikel 3 IVRK) dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9.3/9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9.3/9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen enkele banden meer zouden hebben in het land van herkomst.

Betrokkenen verbleven immers ongeveer tot 2006 in Marokko en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft."

Gelet op de hierboven opgesomde bewijsstukken die verzoekster heeft voorgelegd en gelet op de binnenkomst van verzoekster en haar kinderen in België in 2006 zoals die blijkt uit het dossier en zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing, is het niet kennelijk onredelijk en steunt het niet op een foutieve feitenvinding om te oordelen dat verzoekster en haar kinderen tot 2006 in Marokko verbleven en dat hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins kunnen vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst en dat deze elementen geen grond vormen om geregulariseerd te worden.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste appreciatiefout of van machtsoverschrijding.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd

uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.7. In de zin waarin verzoekster de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, kan de schending ervan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekster er zich niet op kan beroepen.

2.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET